

си ще пъе и писка. Азъ ще ви опжтвамъ. Ще слушате мене. Но за това тръбва дълго упражнене. Да не губимъ време! Всъки свойта пъсень добре да научи. И въ дългото славно ние ще сполучимъ!

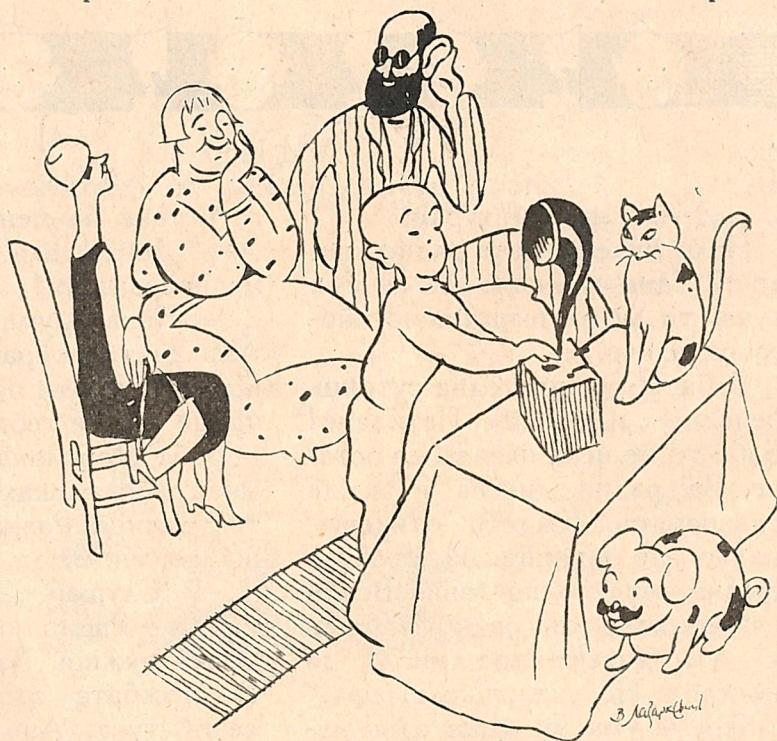
Вечеръта се върна баба Цоцолана. Презъ туй време вече моята дружина на радио стана. Съгледа тръбата. И радостъ ѝ бликна веднага въ душата. Докато я видя, тя събра махлата. Забавата почна. Винтоветъ бутнахъ и викнахъ високо: „Най-напредъ ще чуйте пъвецъ Данчинело. Въ Италия пъе“.— И Данчо започна низко и дебело. — „Неясно е, — рекохъ, — но ще

се оправи. Времето е лошо, та затуй тъй прави“. — Данчо позасили и после прекъсна. Побутнахъ пакъ винта: — „Тоя пъвецъ свършва. Хванали сме края. Сега ще подиря френската стойлица. Тамъ пъе Ганини, прочути

пъвица!“ — И Гана захвана, подъ масата сврънна. Тя викна високо. Разлъглъ гласъ широко. На всички хареса.

Тъй вървѣше гладко. Ала Дебеланко изведенъжъ залая. Подъ масата сврѣ се и съвсемъ безъ време ускори той края.

Викъ и смѣхъ настана.
Почнахме отново. Изкарахме

всичко, що бѣше готово. Радиото живо добра цена хвана. Махлата събрана доволна остана. И не ни се кара баба Цоцолана:

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятель въченъ:

Веселъ Патиланчо